

“भीठे बच्चे- गृहस्थ व्यवहारमा रहेर यस्तो निमित्त (ट्रस्टी) बन, जसले गर्दा कुनै पनि चीजमा आसक्ति नरहोस्। मेरो केही पनि छैन, यस्तो भिखारी बन।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूको पुरुषार्थको लक्ष्य के हो?

उत्तर:- आफू मरेपछि दुनियाँ मरे बराबर हुन्छ, यो नै हो तिम्रो लक्ष्य। शरीरसँग ममत्व टुटोस्। यस्तो भिखारी बन जसले गर्दा केही पनि याद नआओस्। आत्मा अशरीरी बनोस्। मलाई फर्केर जानु छ- यस्तो पुरुषार्थ गर्नेहरू भिखारीबाट राजकुमार बन्छन्। तिमी बच्चाहरू नै भिखारीबाट धनवान्, धनवानबाट भिखारी बन्छौ। जब तिमी धनवान् हुन्छौ त्यतिबेला कोही पनि गरिब हुँदैन।

ओम् शान्ति। बाबाले बच्चाहरूलाई सोध्नुहुन्छ- आत्माले सुन्छ वा शरीरले सुन्छ? (आत्मा) अवश्य पनि आत्माले शरीरद्वारा सुन्छ। बच्चाहरूले लेख्छन् पनि- फलानाको आत्माले बापदादालाई याद गर्छ। फलानाको आत्मा आज फलानो ठाउँमा जान्छ। यो म आत्मा हुँ भन्ने बानी पार्नु जस्तै हो किनकि बच्चाहरूलाई आत्म-अभिमानि बन्नु छ। जहाँ देखे पनि, जान्दछौ आत्मा र शरीर छन्। यिनमा छन् दुई आत्माहरू। एउटालाई आत्मा र अर्कोलाई परमात्मा भनिन्छ। परमात्माले स्वयं भन्नुहुन्छ- म यो शरीरमा, जसमा यिनको आत्मा पनि रहेको छ, म पनि त्यसैमा प्रवेश गर्छु। शरीर विना त आत्मा रहन सक्दैन। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ। आफूलाई आत्मा सम्झेपछि मात्र बाबाको याद हुन्छ र पवित्र बनेर शान्तिधाममा जान्छौ। अनि फेरि दैवीगुण पनि जति धारणा गर्ने र गराउने छौ, स्वदर्शन चक्रधारी बनेर बनाउँछौ त्यति उच्च पद पाउँछौ। यसमा कोही अल्मलियो भने सोध्न सक्छौ। यो त पक्का हो- म आत्मा हुँ, यो कुरा बाबाले बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ, जो ब्राह्मण बनेका छन्। अरूलाई भनिँदैन। बच्चाहरू नै प्रिय लाग्छन्। हरेक पितालाई आफ्ना बच्चाहरू प्रिय लाग्छन्। अरूलाई पनि गर्न त प्यार गर्छन् तर बुद्धिमा हुन्छ- यो मेरो बच्चा होइन। मैले बच्चाहरूसँग नै कुराकानी गर्छु किनकि मैले बच्चाहरूलाई नै पढाउनु छ। तर बाहिरकालाई पढाउने तिम्रो काम हो। कसैले त तुरुन्तै सम्झन्छन्, कोही अलिकति बुझेर जान्छन्। जब यहाँ धेरै उन्नति भइरहेको देख्छन् तब हेरौ त के रहेछ भनेर आउँछन्। तिम्रो यही सम्झाउँछौ- बाबाले सबै आत्माहरू वा बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ मलाई याद गर। सबै आत्माहरूलाई बाबाले नै पावन बनाउनुहुन्छ। उहाँले भन्नुहुन्छ म बाहेक अरु कसैलाई पनि याद नगर। मेरो अव्यभिचारी याद गर्यौ भने तिम्रो आत्मा पावन बन्छ। पतित-पावन म एक नै हुँ। मेरो यादबाट नै आत्मा पावन बन्छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! म एकलाई याद गर। बाबाले नै पतित राज्यबाट पावन राज्य बनाउनुहुन्छ, मुक्त गर्नुहुन्छ। कहाँ लैजानुहुन्छ? शान्तिधाम अनि सुखधाम।

मुख्य कुरा नै हो पावन बन्ने। ८४ को चक्रलाई बुझाउन पनि सहज छ। चित्र देखे बित्तिकै निश्चय भइहाल्छ। त्यसैले बाबाले सदैव भनिरहनुहुन्छ- संग्रहालय खोल, भव्यताका साथ। अनि मानिसहरूलाई भव्यताले खिच्छ। धेरै आउँछन्, तिम्रो यही सुनाउने छौ- हामी बाबाको श्रीमत्तमा यी जस्तै बनिरहेको छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर र दैवीगुण धारण गर। ब्याज त अवश्य पनि साथैमा हुनु पर्छ। तिम्रो जानेका छौ हामी भिखारीबाट राजकुमार बन्नेछौं। पहिला त कृष्ण बन्ने छन् नि। जबसम्म कृष्ण बन्दैनन् तबसम्म नारायण बन्न सक्दैनन्। जब बच्चाबाट ठूलो हुन्छ तब नारायणको नाम मिल्छ। त्यसैले यिनका दुइटै चित्र छन्। तिम्रो यी जस्तै बन्छौ। अहिले तिम्रो सबै भिखारी बनेका छौ। यी ब्रह्माकुमार ब्रह्माकुमारीहरू पनि भिखारीहरू हुन्, यिनीहरूसँग केही पनि छैन। भिखारी अर्थात् जोसँग केही पनि छैन। कसै-कसैलाई मैले भिखारी भन्दैन। यी बाबा त सबैभन्दा महान् भिखारी हुन्। यसमा पूरा भिखारी बन्नु पर्छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि आसक्ति टुटाउनु पर्छ। तिम्रो ड्रामा अनुसार आसक्ति टुटाइएका छौ। निश्चयबुद्धि भएकाले नै जान्दछन्, मेरो जे जति थियो त्यो सबै बाबालाई दिएँ। भन्दछन् पनि- हे भगवान्, हजुरले जे जति दिनु भएको छ त्यो सबै हजुरको हो, मेरो होइन। त्यो त हो भक्तिमार्ग। त्यतिबेला त बाबा टाढा हुनुहुन्थ्यो। अहिले बाबा धेरै नजिक हुनुहुन्छ। सामुन्ने उहाँको बन्नु पर्छ।

तिमीले भन्दछौ- बाबा, बाबाको शरीरलाई हेर्नु छैन। बुद्धि माथितिर जान्छ। हुन त यो सापटी लिएको शरीर हो

तर तिम्रो बुद्धिमा छ मैले शिवबाबासँग कुरा गरिरहेको छु। यो त भाडामा लिएको रथ हो। उहाँको कहाँ हो र! निश्चय नै जति ठूलो मानिस हुन्छ भाडा पनि त्यति धेरै प्राप्त हुन्छ। घरधनीले हेर्छ- राजाले घर लिन्छन् भने एक हजार भाडाको चार हजार भनिदिन्छ किनकि सम्झन्छ यी त धनी छन्। राजाहरू कहिल्यै पनि यसले बढी लियो भनेर भन्दैनन्। उनीहरूलाई पैसा आदिको वास्ता नै हुँदैन। उनीहरू स्वयं कसैसँग कुरा गर्दैनन्। प्राइभेट सेक्रेटरीले नै कुरा गर्छन्। आजकल त घुस विना कामै चल्दैन। बाबा त धेरै अनुभवी छन्। तिनीहरू धेरै रोयल हुन्छन्। चीज मन पर्यो भने पुग्यो, अनि सचिवसँग भन्छन् यिनीसँग कुराको फैसला गरेर ल्याऊ। यस्ता माल खोलेर राख्छन्। महाराजा-महाराणी दुवै आउँछन्, जुन चीज मन पर्छ त्यसतिर केवल आँखाले इशारा गर्छन्। सचिवले कुरा गरेर, बीचमा आफ्नो भाग निकाल्छन्। कुनै कुनै राजाहरूले पैसा साथैमा लिएर आउँछन्, सचिवसँग यिनलाई पैसा देऊ भन्छन्। बाबा त सबैको सम्पर्कमा आएका छन्। उनीहरूको काम कसरी चल्छ भन्ने जानेका छन्। जसरी राजाहरूको साथमा खजान्ची हुन्छन् त्यस्तै यहाँ पनि शिवबाबाको खजान्ची छन्। यी त निमित्त (ट्रस्टी) हुन्। बाबाको यिनमा कुनै मोह छैन, यिनले आफ्नो पैसामा पनि मोह राखेनन्, सबैथोक शिवबाबालाई दिए भने शिवबाबाको धनमा कसरी मोह राख्न सक्छन्। यी निमित्त हुन्। जोसँग धन हुन्छ, त्यसको आजकल सरकारले कति जाँच गर्छ। वेलायतबाट आउनेहरूको पनि एकदम राम्रोसँग जाँच गर्छन्।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- कसरी भिखारीबाट राजकुमार बन्न सकिन्छ। केही पनि याद नआओस्। आत्मा अशरीरी बनोस्। यो शरीरलाई पनि आफ्नो सम्झनु छैन। आफ्नो केही पनि नरहोस्। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ, आफूलाई आत्मा सम्झ, अब तिमी फर्केर जानु छ। तिमीलाई थाहा छ- भिखारी कसरी बन्न पर्छ। शरीरबाट पनि ममत्व टुटोस्। आफू मरेपछि दुनियाँ पनि मरि बराबर हुन्छ। यो गन्तव्य हो। सम्झन्छौ बाबाले ठिकै भन्नुहुन्छ। अब हामीलाई फर्केर जानु छ। शिवबाबालाई तिमीले जे जति दिन्छौ, त्यसको बदलामा अर्को जन्ममा प्राप्त हुन्छ त्यसैले भन्दछन् यो सबै कुरा ईश्वरले नै दिनु भएको हो। अघिल्लो जन्ममा यस्तो राम्रो कर्म गरेको रहेछ, जसको फल प्राप्त भएको छ। शिवबाबाले कसैको पनि राख्नु हुन्न। ठूला-ठूला राजाहरू, जमिन्दारहरू आदि हुन्छन् उनीहरूलाई उपहार (नजराना) पनि दिन्छन्। फेरि कसैले उपहार लिन्छन्, कसैले लिँदैनन्। त्यहाँ त तिमीले केही पनि दान-पुण्य गर्दैनौ किनकि त्यहाँ त सबैसँग धेरै धन सम्पत्ति हुन्छ। दान कसलाई गर्ने! गरिब त त्यहाँ हुँदै हुँदैनन्। तिमी नै भिखारीबाट धनवान र धनवानबाट भिखारी बन्छौ। भन्ने गर्छन् नि, यिनलाई तन्दुरुस्ती प्रदान गर्नुहोस्। कृपा गर्नुहोस्। यसो गर्नुहोस्। पहिला सुरुमा शिवबाबासँगै माग्थे। फेरि व्यभिचारी बने अनि सबैका अगाडि गइरहन्छन्। भन्छन् झोली भरिदेऊ। कति पत्थरबुद्धि छन्। भन्छन् पनि पत्थरबुद्धिबाट पारसबुद्धि बनाउनु हुन्छ। त्यसैले तिमी बच्चाहरूमा धेरै खुशी हुनु पर्छ। गायन पनि छ- अतीन्द्रिय सुख सोध्नु छ भने गोपी वल्लभका गोप-गोपीहरूसँग सोध। कसैलाई धेरै फायदा भयो भने अत्यन्तै खुशी हुन्छन्। त्यसैले तिमी बच्चाहरू पनि धेरै खुशी हुनु पर्छ। तिमीलाई १०० प्रतिशत खुशी थियो फेरि घट्दै गयो। अहिले त केही पनि छैन। पहिला थियो बेहदको बादशाही। फेरि हुन्छ हदको राजाई, अल्पकालको लागि। अहिले बिरलासँग कति धेरै सम्पत्ति छ। मन्दिर बनाउँछन्, त्यसबाट केही पनि प्राप्त हुँदैन। गरिबहरूलाई कहाँ केही दिन्छन् र! मन्दिर बनाए, जहाँ मानिसहरूले आएर शिर झुकाउँछन्। हो, गरिबलाई दान दिने हो भने त्यसको बदलामा प्राप्त हुन सक्छ। धर्मशाला बनाए भने धेरै मानिसहरू गएर विश्राम लिन्छन् अनि अर्को जन्ममा अल्पकालको लागि सुख प्राप्त हुन्छ। कसैले अस्पताल बनाउँछ भने पनि अल्पकालको सुख प्राप्त हुन्छ एक जन्मको लागि। त्यसैले बेहदका बाबाले बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउनुहुन्छ। यो पुरुषोत्तम सगमयुगको धेरै महिमा छ। तिम्रो पनि धेरै महिमा छ, तिमी पुरुषोत्तम बन्छौ। तिमी ब्राह्मणहरूलाई पनि भगवानले आएर पढाउनुहुन्छ। उहाँ नै ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। यो सारा मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्षको बीजरूप हुनुहुन्छ। सारा ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाउनुहुन्छ। तिमीसँग सोध्नेछन् तिमीलाई के पढाइन्छौ भने, के यो बिर्सिनु भयो- गीतामा भगवानुवाच छ नि, म तिमीलाई राजाहरूको राजा बनाउँछु। यसको अर्थ तिमीले अहिले बुझेका छौ। पतित राजाहरूले पावन राजाहरूको पूजा गर्छन्, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीलाई राजाहरूको राजा बनाउँछु। यी लक्ष्मी-नारायण स्वर्गको मालिक थिए नि। स्वर्गका देवताहरूलाई द्वापर-कलियुगमा सबैले नमन-पूजन गर्छन्। यी कुरालाई अहिले तिमीले सम्झन्छौ। भक्तहरूले कहाँ केही सम्झन्छन्! उनीहरूले त केवल शास्त्रका कथाहरू पढ्दै-सुन्दै रहन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले जो गीता आधाकल्पदेखि पढ्दै सुन्दै आएका छौ, त्यसबाट केही प्राप्ति भयो? पेट त केही पनि भरिएको छैन। अहिले तिम्रो पेट भरिइरहेको छ। तिमीलाई थाहा छ यो पार्ट एकै पटक चल्छ। स्वयं भगवान् भन्नुहुन्छ- म यो तनमा प्रवेश गर्छु। बाबा यिनीद्वारा बोल्नुहुन्छ, त्यसैले अवश्य पनि प्रवेश गर्नुहुन्छ। माथिबाट निर्देशन कहाँ

दिनुहुन्छ र! भन्नुहुन्छ, म सम्मुख आउँछु। अहिले तिमीले सुनिरहेका छौ। यी ब्रह्माले पनि केही जानेका थिएनन्। अहिले जान्दै गइरहेका छन्। तर गंगाको पानीले पावन बनाउने होइन, यो हो ज्ञानको कुरा। तिमीले जानेका छौ- बाबा सम्मुख बस्नु भएको छ, तिमी बुद्धि अब माथितिर जाँदै, यो हो उहाँको रथ, यिनलाई बाबाले बूट पनि भन्नुहुन्छ, डिब्बा पनि भन्नुहुन्छ। यस डिब्बामा त्यो हीरा छ। कति फस्टक्लास चीज छ। यिनलाई त राख्नु पर्छ सुनको डिब्बामा। सत्ययुगी डिब्बा बनाउनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ नि- धोबी के घर से गई छू...। यसलाई भन्दछन् छू मन्त्र। छू मन्त्रबाट सेकेन्डमा जीवन मुक्ति, त्यसैले उहाँलाई जादूगर पनि भनिन्छ। सेकेन्डमा निश्चय हुन्छ- म यो बन्नेछु। यी कुरा अहिले तिमीले यथार्थमा सुन्दछौ। पहिला जब सत्य नारायणको कथा सुन्थ्यौ तब यो बुझ्थ्यौ र? त्यतिबेला कथा सुनिरहँदा वेलायत, स्टीमर आदि याद आउँथ्यो। सत्य-नारायणको कथा सुनेर फेरि यात्रामा जान्थे। उनी त फेरि फर्केर आउँथे। बाबाले त भन्नुहुन्छ- तिमीलाई यो छी-छी दुनियाँमा फर्किनु पर्दैन। भारतवर्ष अमरलोक, स्वर्ग, देवी-देवताहरूको राज्य थियो। यी लक्ष्मी-नारायण विश्वको मालिक हुन् नि। यिनको राज्यमा पवित्रता, सुख, शान्ति थियो। दुनियाँले पनि यही चाहन्छ- विश्वमा शान्ति होस्, सबैमा एकता होस्। अब यति धेरै धर्महरू मिलेर एक कसरी होलान्! हरेकको धर्म अलग, स्वरूप अलग-अलग सबै एक कसरी होलान्! त्यो त हो नै शान्तिधाम, सुखधाम। त्यहाँ एक धर्म, एक राज्य हुन्छ। अरु कुनै धर्म नै हुँदैन जसबाट ताली बजोस्। त्यसलाई विश्वमा शान्ति भनिन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले पढाइरहनु भएको छ। यो पनि जान्दछौ- सबै बच्चाहरू एकरस भएर पढ्दैनन्। नम्बरवार त हुन्छन् नै। यसरी नै राजधानी स्थापना भइरहेको छ। तिमी बच्चाहरूलाई कति समझदार बनाइन्छ।

यो हो ईश्वरीय विश्व विद्यालय। भक्तहरूले सम्झँदैन्। कति पटक सुनेका पनि छन्- भगवानुवाच किनकि गीता नै हिन्दूहरूको धर्मशास्त्र हो। गीताको त अपरम्पार महिमा छ। सर्वशास्त्रमयी शिरोमणी भगवत गीता हो। शिरोमणी अर्थात् श्रेष्ठ भन्दा श्रेष्ठ पतित-पावन सदगतिदाता हुनुहुन्छ नै भगवान्, जो सबै आत्माहरूको पिता हुनुहुन्छ। हिन्दूहरूले अर्थलाई बुझ्दैनन्। नबुझ्ने केवल भनिदिन्छन् सबै भाइ-भाइ हुन्। अहिले तिमीलाई बाबाले सम्झाउनु भएको छ- हामी भाइ-भाइ हौं। हामी शान्तिधामका निवासी हौं। यहाँ कर्म गर्दा गर्दा हामीले बाबालाई पनि बिर्सिन्छौं अनि घरलाई पनि बिर्सिन्छौं। जुन बाबाले सारा विश्वको राज्य दिनुहुन्छ, उहाँलाई सबैले बिर्सिन्छन्। यो सबै रहस्य बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) अतीन्द्रिय सुखको अनुभव गर्नको लागि स्मृतिमा रहोस्- यो पुरुषोत्तम संगमयुग हो। हामीलाई भगवानले पढाउनुहुन्छ, जसबाट हामी राजाहरूको राजा बन्छौं। अहिले मात्र हामीलाई ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान छ।

२) अब फर्केर घर जानु छ त्यसैले यो शरीरबाट पनि पूरा भिखारी बन्नु छ। यसलाई बिर्सिएर आफूलाई अशरीरी आत्मा सम्झनु छ।

वरदान:- बाबा समान दयावान् बनेर सबैलाई क्षमा गरेर स्नेह दिने मास्टर दाता भव जसरी बाबालाई रहमदिल, दयावान् भनिन्छ, त्यस्तै तिमी बच्चाहरू पनि मास्टर रहमदिल हौ। जो रहमदिल हुन्छन् उनीहरूले नै कल्याण गर्न सक्छन्, अकल्याण गर्नेलाई पनि क्षमा गर्न सक्छन्। उनीहरू मास्टर स्नेहका सागर हुन्छन्, उनीहरूसँग स्नेह बाहेक अरु केही पनि हुँदैन। वर्तमान समय सम्पत्ति भन्दा पनि स्नेहको धेरै आवश्यकता छ। त्यसैले मास्टर दाता बनेर सबैलाई स्नेह दिँदै जाऊ। कोही पनि खाली हात नजाओस्।

स्लोगन:- तीव्र पुरुषार्थी बन्ने चाहना छ भने जहाँ चाह त्यहाँ राह (मार्ग) मिल्छ।